

Kristan Higgins

Zöld út a szerelemhez

Romantikus *Regények*

Kristán Higgins

Zöld út
a szerelemhez

Kék Gém Pincészet 2.

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Perfect Match

Copyright © 2013 by Kristan Higgins
By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc.
and Lex Copyright Office.

Translated from the English THE PERFECT MATCH.
First published in the United States by Harlequin Book S.A., New York.

Hungarian translation © Ács Eleonóra

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
ÁCS ELEONÓRA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 267 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4-8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Ez a könyv a debreceni könyvnyomtatás
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Zrt.-ben készült.
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Prológus

Azon a napon, amikor Honor Grace Holland betöltötte a harmincötöt, ugyanazt csinálta, mint minden születésnapján.

Elment rákszűrésre.

Természetesen tisztában volt azzal, hogy nőgyógyászhoz menni azért nem minden ünneplések csúcsa. Egész egyszerűen könnyebbnek találta úgy beütemezni a rettegett vizsgálatot, hogy valamilyen fontos dátumhoz köti. Praktikus dolog volt, ennyi az egész, márpedig ő rendkívül praktikus ember. Úgy volt, hogy a testvéreivel Faithszel és Prudence-szel, meg a legjobb barátnőjével, Dana Hoffmann-nal elmennek valahová, ám a hétvégén hóvihar tombolt, így ez a program ugrott. Azonban a család összegyűlik, torta is lesz, szóval nem a kenetvétel az egyetlen ünnepi esemény.

Amíg az orvosa tapintatosan másfelé nézett, Honor elhelyezkedett a vizsgálószékekben, és mélyeket lélegzett, ahogy azt az a bosszantóan hajlékony jógaoktató mutatta akkora vehemenciával, hogy ő meg Dana végül elvihogták magukat; úgy kuncogtak, mint holmi kiskölykök a misén. Akkor nem működött a dolog, ahogy most sem. A Jackson Pollock-nyomatot bámulta a mennyezeten, és igyekezett valami vidám dologra gondolni. Frissíteni kellene a weboldalt. Meg kell tervezettni a Kék Gém Pincészet új pinot gris-jének a címkéjét. Ellenőrizni a havi rendeléseket.

Nem, nem ez a jó irány. Megpróbált valami olyasmit keresni, aminek semmi köze a munkához. Van otthon egy kis Lindt trüffel. Ez az.

– Hogy s mint, Honor? – érdeklődött Jeremy a két lába közül.

– Sok a meló. Hisz ismersz. – Így igaz. Jeremy Lyon a család

régi barátja volt, ráadásul a húga egykori vőlegénye. Emellett meleg, amitől mondjuk semmivel nem volt kevésbé hülye érzés, ahogy a petefészket tapogatta.

Jeremy lehúzta a gumikesztyűjét, és elmosolyodott.

– Készen vagyunk – jelentette ki.

Honor gyorsan felült. Jeremy borzasztóan kedves, és híresen gyengéd a keze, de akkor is. A férfi egy előmelegített takarót nyújtott oda neki – figyelmes ember volt. Soha nem nézett rá, miközben a mellét vizsgálta, és a tükröt mindig melegítőpárnán tartotta. Nem csoda hát, hogy a manningssporti nők fele bele volt esve, dacára annak, hogy Jeremy a férfiakhoz vonzódott.

– Hogy van Patrick? – kérdezte Honor, összefonva a karját maga előtt.

– Remekül – felelte Jeremy. – Kösz az érdeklődést. Ha már itt tartunk, neked van valakid?

Honor elpirult. Nemcsak azért, mert Jeremy híres keze *oda-lent* matatott, hanem mert... Mert ez magánügy.

– Miért kérdezed? – Talán össze akarja hozni valakivel? Most igennel kellene felelnie? Meglehet. De Brogan sosem...

– Csak fel kell tennem néhány... khm... személyes jellegű kérdést.

A lány elmosolyodott. Annak ellenére, hogy már komoly orvos, Jeremy még mindig az a helyes srác volt, akivel Faith járt az egyetemi évek alatt, és képtelen volt elfelejteni, hogy csupán pár évvel idősebb a férfinál.

– Ha számíthatok az orvosi titoktartásra, akkor a válaszom... – *Tényleg, mi a válasz?* – A válaszom igen. Mondjuk. De megöllek, ha bárkinek is elárulod a családból.

– Semmiképpen – ígérte a férfi mosolyogva. – De örülök neki. Mert... khm...

Honor kissé kihúzta magát.

– Miért is, Jer?

Jeremy elhúzta a száját – félig mosoly volt ez, félig grimasz.

– Csak mert... már harmincöt vagy.

– Ezzel tisztában vagyok. De mi köze ennek... Ó! – A gyomra összerándult, mintha hirtelen elindult volna vele egy lift lefelé.

– Természetesen semmi ok az aggodalomra – magyarázkodott a férfi elpirulva. – Csak hát elrepülnek az értékes évek. És a termékenység...

– Hogyan? Miről beszélsz? – Honor megigazította a hajpántját. Megszokás; mindig ezt csinálta, ha ideges volt. – Valami baj van?

– Nem, dehogy. Csak arról van szó, hogy terhesség szempontjából ez már kissé előrehaladott életkor.

Honor a homlokát ráncolta, de gyorsan abba is hagyta. Épp aznap reggel fedezett fel a tükörben egy ráncot a két szemöldöke között (ó, az az átkozott természetes megvilágítás!). Esküdni mert volna, hogy az előző héten még nyoma sem volt.

– Komolyan? Máris?

– Bizony – bólogatott Jeremy fájdalmas arccal. – Sajnálom. Innentől egyre romlik a petesejtjeid minősége. Orvosi szempontból a legjobb életkor a szülésre a huszonkettedik-huszonnyedek év. Az az optimális.

– Huszonnégy? – Hiszen annál már több mint egy évtizeddel idősebb. Hirtelen rémesen öregnek érezte magát. Megjelent egy ránc a szemöldöke között, és öregszenek a petesejtjei! Felegyenesedett a vizsgálószéken. Reccsent egyet a csípője. Te jó ég, csakugyan vén már! – Aggódnom kellene?

– Ó, nem! Dehogy. De talán ideje foglalkozni a gondolattal. – Jeremy elhallgatott. – Úgy értem, nem hinném, hogy bármi gond lenne. Mindazonáltal innentől növekszik a születési rendellenességek és a terméketlenség kockázata. De ennek most még kicsi az esélye, és manapság már csodálatos meddőségi kezelések léteznek. Egy New Hampshire-i orvos épp most ért el sikereket egy ötvennégy éves nőnél...

– Nem tervezem, Jer, hogy ötvenvalahány évesen szülök!

Jeremy megfogta a kezét, és csillapítóan megveregette.

– Biztos vagyok benne, hogy nem így lesz. Mint orvosodnak, el kellett ezt mondanom, ennyi az egész. Mint ahogy arra is felhívnám a figyelmedet, hogy táplálkozz egészségesen. A vérnyomásod egy kicsit magas, de ezt betudom a fehérvérnyomás-szindrómának, biztosan ideges vagy.

Honor nem volt ideges. Legalábbis akkor még nem, amikor be-

lépett ide. *Basszus!* Szóval most meg már a vérnyomása is magas, nem elég a ráncos bőr és a fonnyadó petefészkek.

– Fantasztikusan nézel ki – folytatta Jeremy –, valószínűleg semmi ok az aggodalomra... – *Valószínűleg?* Már rég rossz, ha egy orvos ezt mondja! –, de ha van valakid, talán ideje a jövőre is gondolni. Nem úgy értem, hogy feltétlenül egy férfirra lenne szükséged. Van egy nagyon jó spermabank...

Elrántotta a kezét.

– Oké, Jeremy, most már elég.

A férfi elmosolyodott.

– Bocs.

Honor nagy levegőt vett, próbált megnyugodni.

– Szóval úgy gondolod, hogy lassan ideje már szülnöm?

– Pontosan – felelte Jeremy. – És biztos vagyok benne, hogy nincs miért aggódnod.

– Hacsak nem a születési rendellenességek és a meddőség miatt.

– Úgy van. – Jeremy mosolygott. – Van még valamilyen kérdésed?

Honor befészkelte magát a Toyota Priusa biztonságába, és még a rendelő parkolójából felhívta Danát. Nem csoda, hogy a beszélgetés némi orvosi jelleget kapott.

– Hajszalón, tessék! – hallotta Dana hangját, amitől mindig összerезzent.

– Én vagyok az – mondta.

– Hál' istennek! Épp most lettem kész Phyllis Nebbins dauerjával és bemosásával, úgyhogy már nagyon közel állok ahhoz, hogy sikítófrászt kapjak. Tényleg akarok én tudni a spiné új csípőprotéziséről? Na, mindegy. Mi újság?

– Most jöttem ki Jeremytől. Öreg vagyok, és minél előbb szülnöm kellene.

– Tényleg? Nem hiszem, hogy túlélném, ha még egy barátnőmet elrabolná tőlem az anyaság. Azok a sztorik a bömbölésről, hascsikarásról meg az édi-bédi angyalkákról!

Honor elnevette magát. Dana nem akart gyereket – azt mondta, ez volt a fő oka annak, hogy elvált –, és nemegyszer felhívta őt, hogy a vérfagyasztó részletekbe menően beszámoljon a kis takonypókok rémisztő viselkedéséről, aminek tanúja volt a szalonban.

Ám ő szerette a gyerekeket. Még a kamaszokat is. Imádta a tizenhét éves unokahúgát, Abbyt, és Nedet, az unokaöccsét, aki, bár valójában huszonkettő volt, úgy viselkedett, mintha tizennégy lenne.

– És ezen kívül? – érdeklődött Dana. – Elmegyünk este valahová, iszunk egyet annak örömére, hogy egy vénséges vén banya lettél?

Honor egy percig hallgatott. Vadul kezdett kalapálni a szíve.

– Tekintettel arra, amit Jeremy mondott, azt hiszem, talán beszélnem kellene Brogannel.

– Már mint miről?

– Arról...

Csend.

– Komolyan?

– Nos... igen.

Újabb hallgatás.

– Hát, azt hiszem, értem az indokaidat. Öregedő petefészkek, zsugorodó méh.

– Csak a rend kedvéért: zsugorodó méhről szó sem volt. De mi a véleményed?

– Izé... hát, nosza, rajta – felelte Dana minden lelkesedés nélkül.

Honor megigazgatta a hajpántját.

– Mintha nem lennél biztos benne.

– És te biztos vagy? Úgy értem, ha már tőlem kérdezed, nem igen lehetsz az, akárhány éve kufircolsz is a sráccal.

– Halkabban, oké? – Nem mintha tucatnyi Honor élne a hét-százötven lakosú Manningsportban; Danának egészen más fogalmai vannak arról, hogy mi az, amiről nyilvánosság előtt beszél az ember.

– Mindegy. Brogan gazdag, jóképű, és te bele vagy zúgva. Ezenkívül mindened megvan. Miért ne lenne meg ő is?

Megint az az ismerős él a hangjában. Honor tisztában volt

vele, hogy a barátnőjében milyen idealizált kép él az ő életéről, amely igen, bizonyos szempontból tényleg csodálatos volt. De, mint mindenkinek, neki is megvoltak a maga problémái. Példának okáért még mindig hajadon. Aztán ott voltak az öregedő petesejtek is.

Honor felsóhajtott, aztán megpillantotta magát a tükörben. Már megint az a homlokráncolás.

– Azt hiszem, attól félek, hogy nemet mond – vallotta be.
– Olyan régóta vagyunk már barátok. Nem szeretném ezt kockára tenni.

– Akkor ne kérdezd meg.

Csak hát elrepülnek az értékes évek. És a termékenység.. Muszáj lesz erről beszélnie Jeremyvel. Ha létezik égi jel, hát ezek a szavak azok.

– Kockázat nélkül nincs nyereség, ugye? – vetette fel megerősítésre vágyva.

Dana felsóhajtott, és Honor érezte, hogy barátnőjének fogytán a türelme. Nem is tudta hibáztatni érte.

– Honor, ha ezt akarod, kérdezd meg tőle. Rukkolj elő vele, aztán lehet, hogy azt feleli: „Még szép, hogy feleségül veszek, naná! Hisz te vagy a kivételes Honor Holland!” És akkor szépen elmész a Harthoz, és megveszed azt a követ, amelyikkel már egy éve szemezel.

Oké, ez üdítő gondolat.

– Ennyire előre azért ne szaladjunk – mondta. Habár tényleg volt egy gyűrű az ékszerész kirakatában, és ő beismerte, persze csakis Danának, hogy ha egyáltalán valaha is eljegyeznék, akkor ezt a gyűrűt szeretné. Egy egyszerű, smaragdcsiszolt gyémántot fehérarany foglalatban. Honor nem tartotta magát sem nagy ékszerrajongónak (csupán az anyja gyöngysorát viselte), sem ruhamániásnak (szürke vagy kék Ann Taylor kosztüm, karcsúsított fehér blúz – néha rózsaszín, ha épp érzelmes kedvében volt), de az a gyűrű valamiért hatott rá.

– Mennem kell – jelentette ki Dana –, Laura Boothby jön mosásra. Rajta, kérdezd meg, lássuk, mit válaszol. Vagy ne. Csak ne totójjazz, oké? Majd beszélünk. – Azzal letette.

Honor üldögélt még egy percre. Felhívhatná valamelyik testvérét, de... egyikük sem tud Broganról. Azt persze tudták, hogy ő és Honor barátok, ám a dolog romantikus vetületét nem ismerték. A szexuális vetületét. Prudence, a legidősebb Holland nővér támogatta volna, tekintve, hogy nemrégiben a menopauza vagy mi furcsa mellékhatásaként egyszerre szexi vadmacskává változott. Ám Pru nem igazán disztिंगvált, és hajlamos volt kikotyogni a dolgokat egy családi vacsora alkalmával vagy odalent, az O'Rourke's bárban.

Faith, a legfiatalabb a lányok közül... neki talán. Honor és ő közte mindig voltak ugyan kisebb súrlódások, de javult a dolog, amióta Faith hazaköltözött San Franciscóból (nyolc generáció óta ő volt az egyetlen Holland, aki New York államon kívül élt). Neki tetszene az ötlet... ő minden romantikus dolgot imádott, lévén ifjú házas és érzelgős, érzelmes ember úgy általában.

És ott van még a fivérük, Jack. De hát ő pasi, aki mindennél jobban gyűlöli azokat a történeteket, amelyek megerősítik a gyanúját, hogy a húgai valójában nők, sőt, ami még rosszabb, szexuális életet élnek.

Darán kívül hát nem számíthat mástól együttérzésre. Remek. Akárhogy is, ideje volt visszamennie dolgozni. Honor beindította a kocsit, és elindult kifelé a városból.

Manningsport a New York állam nyugati részén fekvő Finger Lakes régió ékköve, híres borvidék. Itt a téli hónapok számítottak csendes időszaknak: a vakáció véget ért, a turistaszézon pedig majd csak áprilisban kezdődik. A szőlőtőkék már megmetszettek, most hó borította a dűlőket. A távolban a Keuka-tó sötétlett; túl mély volt ahhoz, hogy teljesen befagyjon.

A Kék Gém Pincészet a környék legrégebb gazdasága volt; a cégerület meglátva – arany szín királygém kék háttér előtt – mindig büszkeség töltötte el. A Holland-birtokhoz, amely a Dombnak nevezett terület tetején terült el, több mint kétszáz hold föld és erdő tartozott.

Elhagyta a Régi Házat, azt az 1781-ben készült, jellegzetes New England-i stílusú, favázás épületet, amelyben a nagyszülei, mamóca és papa (majdnem egyidősek a házzal) éltek és civakodtak

egymással, elhajtott az 1873-ban épült, hatalmas, fehér Új Ház mellett, ahol ő és a drága öreg apa lakott Mrs. Johnson, a Holland család házvezetőnöje és legfőbb kormányzója társaságában, aztán beállt a borászat parkolójába. Az övén kívül egyetlen autót látott, Nedét. Pru, aki a gazdaságért felelt, vagy valamelyik szerszám-paj-tában volt, vagy odakint a földeken; az apja és Jack, meg talán a nagyapja is, valószínűleg a hatalmas acéltartályokat ellenőrizték, vagy pókereztek. Honor volt az egyetlen, aki mindennap bement az irodába, noha Ned is részmunkaidősként dolgozott.

És ez így volt jó. Honornak tetszett, hogy egyszemélyben ő felel a borászat üzleti részéért. Emellett, tekintettel a Jeremy által ledobott kis bombára, gondolkodnia kellett. Listákat írni. Fontosági sorrendet felállítani.

Figyelembe véve a gyorsan múló értékes éveket, szüksége volt egy tervre.

Belépett a főépületbe, átvágott a gyönyörű kóstolótermen, elhaladt az ajándékbolt előtt, és végül megérkezett az irodákhoz. Ned ajtaja nyitva állt, ám a fiút nem látta sehol. Remek; Honor akkor tudott a legjobban gondolkodni, ha egyedül volt.

Leült a nagy, rendezett íróasztalához, és új dokumentumot nyitott a gépén.

A férfiak terén... nos, nem mozgott túl magabiztosan. Persze többtucatnyival állt üzleti kapcsolatban, lévén a borászatban erős a férfidominancia. Ha forgalmazásról, médiamegjelenésről vagy a várható terméstről volt szó, az nem okozott gondot.

Ám ami a romantikus részt illeti, abban nem rendelkezett valami nagy gyakorlattal. Faith, akinek olyan alakja volt, mint Marilyn Monroe-nak, emellett vörös haja meg kék szeme, és valami Bambi-szerű ártatlanság lengte körül, gyakorlatilag már azzal tömeget csődített maga köré, ha kiszállt az autóból. Pru, annak ellenére, hogy világeletemben fiúsan viselkedett, és vonzódott a férfiruhák iránt, minden gond nélkül férjhez ment Carlhoz, a középiskolai szívserelméhez. Ők ketten mégis elég (noha kissé túlzásba vittén nyilvános) boldog házasságban éltek. Még Dana is, aki pedig igencsak válogató volt a férfiak terén, mindig randizott valakivel, aki persze aztán elkerülhetetlenül az agyára ment.

Ám ő nem volt jó ebben. Tudta, hogy nem néz ki rosszul; átlagos testmagasság, átlagos alak – ezen a téren kissé talán lehetett volna jobban is eleresztve. Barna szem. A haja szőke volt, hosszú és egyenes; ezt tartotta az egyetlen igazán szép dolgnak magán. Gödröcskéi voltak, akárcsak az anyjának. Kellemes arc. De mindent összevetve... átlagos.

Nem úgy, mint Brogan Cain, aki úgy festett, mintha valamilyik görög isten kelt volna életre. Türkizkék szem (de tényleg). Hullámos, gesztenyebarna haj. Száznolcvannyolc centi, karcsú, izmos és elbűvölő.

Negyedikes koruk óta voltak barátok, amikor bekerültek a matematikaversenyzők közé; egyedül kettejüket választották be. Akkoriban a többiek gúnyt űztek belőlük, a két zseniből, ennek ellenére jó dolog volt.

Az ezt követő években laza barátság szövődött közöttük. Együtt ültek a szakköri foglalkozásokon, köszöntek egymásnak, ha összefutottak a folyosón, és mindvégig barátságos versengés folyt közöttük. Együtt jártak halloweenkor csokit gyűjteni, aztán amikor ebből kinőttek, az Új Házban töltötték ezeket az estéket, és horrorfilmeket néztek.

A szalagavató bálon változtak meg a dolgok. Brogan őt kérte fel párjának, mondván, ezerszer jobban szórakoznak majd, mint az igazi párok, akik akkora húhót csináltak az eseményből. Remek terv. Ám amikor meglátta a fiút, ahogy ott áll szmokingban, a virágdísz dobozát szorongatva, valami történt. Attól a perctől kezdve reszketett, majdnem elájult, és folyton elpirult, ahányszor csak Brogan ránézett.

Úgy táncoltak együtt, mint jó pajtások, és amikor a DJ egy lassú számot játszott, Brogan magához ölelte. Megcsókolta a homlokát, elmosolyodott, és megkérdezte:

– Hát nem jó multság?

Erre bumm, Honor belezúgott.

És ez a szerelem egyre csak nőtt; úgy növekszik, akár egy vírus, gondolta néha. Ugyanis Brogan nem így érzett.

Ő, persze nagyon kedvelte! Sőt, bizonyos értelemben szerette is. De nem ugyanúgy, ahogy ő Brogant – nem mintha az tudta vol-

na, ő hogyan érez iránta. Annyira azért nem volt hülye, hogy elárulja.

Először akkor feküdtek le egymással, amikor elsőévesként mindketten otthon voltak a tavaszi szünetben, és Brogan azt javasolta, hogy vesziék el együtt a szüzességüket, mert „jobb egy baráttal, mint olyasvalakivel, akibe szerelmes vagy”. Hasonló ötlet, mint a szalagavatós volt, csak magasabb tétellel.

Bár Honor nemigen hitte, hogy Brogan még szűz, ő pedig pont, hogy szerelmes volt belé, de ha a srác csak azért találta ki ezt az egészet, hogy ágyba vigye, hát ő nem fog ezen fennakadni. Igazság szerint csodálatos volt, hogy Brogan vele akar lefeküdni, tekintve, hogy bárkit megkaphatott volna. Szóval megtörtént a dolog, és ami a szüzesség elvesztését illeti, az csodálatos volt. Néhány nappal később moziba mentek, és minden olyan volt, mint régen – baráti és szórakoztató, ő mégsem tudott szabadulni a gyötrő bizonytalanságtól. Most akkor ők együtt vannak? Úgy együtt?

Nem, nyilvánvalóan nem. Brogan az arcát puszilta meg, amikor elbúcsúztak, és e-maileket írt, miután ki-ki visszatért a saját egyetemére.

A második együttlétre másodéves korukban került sor, amikor meglátogatta a fiút a New York-i Egyetemen. Brogan megölelte, elmondta, mennyire hiányzott neki, amitől ő szinte elolvadt. Pizza, néhány sör, séta a városban, aztán fel a fiú lakására, és szex. Honor úgy tért haza, hogy majd szétvetette a szerelem és a reménykedés... ám amikor Brogan legközelebb felhívta, épp csak pár szót beszéltek, hétköznapi témákról. Szó sem esett szerelemről vagy akár csak szexről.

Négyszer csinálták, amíg alapképzősek voltak. Kétszer a meszterképzős évek alatt. Egyértelműen „a baráti szex előnyeiről” szólt a dolog, csakhogy ezekkel az előnyökkel csupán hébe-hóba éltek.

És az ügy egy tapodtat sem mozdult el a barátság talajáról.

Ahogy elkezdett ügyvezető igazgatóként dolgozni a Kék Gém Pincészetnél, Honor néhanapján felhívta Brogant, ha Manhattanbe készült, hátha összefuthatnának... vagy úgy tehetne, mintha véletlen lenne a találkozás, bár a lelkiismerete mindig tiltakozott a hazugság ellen. „Helló, lesz egy ebédem a Sohóban!”, mondta, ahe-

lyett hogy előrukkolt volna az igazsággal: *Szia, Brogan! Nagyon hiányzol, majd meghalok, hogy láthassalak.* „Mit szólsz utána egy italhoz vagy egy vacsorához?” Brogan pedig, ha ideje engedte, mindig a legnagyobb örömmel találkozott a lánnyal, esetleg ágyba is bújt vele. Vagy nem.

Honor haragudott magára. Hiszen nem Brogan volt az egyetlen férfi a környéken. Ha ragaszkodik a személyéhez, kizár minden más lehetőséget. Ám Broganhez fogható férfi nagyon kevés akadt, és azok sem álltak sorba a küszöbén egy randiért.

Brogan fotós lett a *Sports Illustrated*-nél – valójában ez minden olyan amerikai férfi vágyálma, akiből nem lehetett profi sportoló vagy Hugh Hefner. Ez volt ő: hihetetlenül mázlista, irtó elbűvölő, az a fajta ember, aki lemegy egy sörre, a pultnál szóba elegyedik a mellette ülő fickóval, a baseballról beszélgetnek, összehaverkodnak, és csak egy félóra múlva esik le neki, hogy Steven Spielberggel társalog – aki aztán meghívja Los Angelesbe egy partira. Sportfotózás az *SI*-nél? Tökéletes.

Brogan találkozott a nagyszerű Derek Jeterrel, fotózta a Manning fivéreket, akik épp innen, Manningsportból származnak (legalábbis a város ezzel büszkélkedik). Együtt iszogatott Kobe Bryanttel és Picabo Streettel, az aranyérmes tornászcsapattal pedig Harry Potter-túrára ment a Universal Studiosba.

Ám valahogy mindezt nagyon természetesen csinálta, valószínűleg ez volt az oka annak, hogy olyan embereket mondhatott a barátainak, mint Tom Brady vagy David Beckham. Ide-oda repkedett a világban, ott volt az olimpián, a Stanley-kupán, a Super Bowlon. Sőt, Honort is meghívta – csakis őt, egyetlen más barátját sem – a Yankee Stadionba, az *SI*-páholyba, hogy együtt nézzék meg a World Seriest, a Major League Baseball bajnokság döntőjét.

Hát ez az. Brogan Cain rettentően aranyos fickó volt. Hazajárt meglátogatni a szüleit, ott lógott az O'Rourke's bárban, és megvásárolta a szülői házat, amikor az anyja és az apja nyugdíjba vonulva Floridába költözött. Érdeklődött Honor családja felől, és ha cserben is hagyta őt a nagyszülei hatvanadik évfordulós partiján, mert a dolog teljesen kiment a fejéből, nos hát... megesik az ilyesmi.

Ahányszor csak megpillantotta Brogant, Honor arcát elfutotta

a pír. Valahányszor a férfi megcsókolta, úgy érezte, a fellegekben jár. Minden alkalommal, amikor a bejövő e-mailjei között vagy a telefonja kijelzőjén megjelent a férfi neve, Honor gyomra megremegett. A minap pedig Brogan kijelentette, hogy reméli, kevesebbet kell utaznia, mert szeretne több időt otthon tölteni.

Lehet, hogy tényleg ez a megfelelő idő. Az ő petesejtjei, Brogan megállapodása... minden klappolt.

Igen. Listát kell készítenie. Írni kezdett.

Megdöbbsenteni és lenyűgözni, hogy egyszer csak más megvilágításban lásson (kitalálni valami emlékezetes dolgot).

Úgy beállítani a házasságot, mint a barátság logikus folytatását.

Mindezt mihamarabb megtenni, hogy ne legyen időm berezlni.

Három nappal később Honor kiszállt a kocsijából, szorosabbra húzta krémszínű ballonkabátja övét, nyelt egy nagyot, és fellépdelt Brogan házának a lépcsőjén. A szája kiszáradt, a keze nyirkos volt az izzadságtól. Ha nem fog működni a dolog...

Csak hát elrepülnek az értékes évek. És a termékenység...

Sóhajtott.

Nem. Csak semmi sóhajtozás. Hajrá! Na, így már mindjárt más. Szinte hallotta aprócska, öregedő petesejtjei könyörgését: *Társaságra vágyunk!* Képzletében a közepük már kezdett kiszikkadni, olvasószemüveget viseltek, és egyre jobban kedvelték a pinochle nevű kártyajátékot. *Nem szabad megöregednetek!* intette őket. *A mami mindjárt szerez nektek társaságot.*

Egy villanásnyi időre elandalodott a lelki szemei előtt megjelenő képén. Az Új Ház ismét megtelik gyerekekkel (vagy legalábbis eggyel-kettővel). Gyerekekkel, akik a földeken és az erdőkben játszanak a papájukkal; gyerekekkel, akik már azelőtt meg tudják különböztetni a rizling szőlőt a chablis-tól, hogy óvodába kerüljenek. Gyerekekkel, akik Brogan gyönyörű szemét és az ő szőke haját

öröklík. Vagy Brogan dús, hullámos, gesztenyebarna üstökét. Igen. Úgy jobb lesz.

Ezzel a képpel a fejében bekopogott az ajtón. A levegőt belengte a fokhagyma erős illata, amitől megkordult a gyomra. Minden egyéb mellett Brogan remek szakács is volt.

– Helló, On!

Oké, szóval Brogannek is volt egy hibája (na ugye; szó sincs arról, hogy rózsaszín szemüvegen keresztül látná a pasit), mégpedig az, hogy a lány ötbetűs nevét kétbetűsre kurtította. Ő mindig is úgy gondolta, hogy ez a becenév *Onnak* írandó, mivel a *Hon* a *honey* rövidítése lett volna, márpedig Brogan sosem szólította édesemnek.

– Milyen kellemes meglepetés! – örült meg Brogan, és megpuszilta az arcát. – Bújj be!

Honornak vadul kalapált a szíve, ahogy belépett a házba. *Mosolyogj!*, emlékeztette magát.

– Hogy vagy? – szólalt meg, és a hangja még önmaga számára is furcsán vékonyan csengett.

– Remekül! Várj, csak megkavarom, nehogy leégjen. Remélem, itt maradsz vacsorára. – Azzal Brogan visszafordult a tűzhelyhez.

Most vagy soha. Honor kioldotta az övét, behunyta a szemét, szétnyitotta a kabátját, és hagyta, hogy lehulljon a földre. Ó, a francba! Pont az asztal mögött áll, ami eltakarta a látványt. Megkerülte hát, és várt. Anyaszült meztelenül. *Megdöbbenteni és lenyűgözni, megdöbbenteni és lenyűgözni... Hideg van itt.* Nyelt egyet, és tovább várakozott.

Brogan apja kukkantott be a konyhába.

– Mmm, de jó illat van! Ó, üdv, Honor drágám!

Brogan apja.

Brogan apja.

Ó, hasszus!

Honor lebukott az asztal alá, eközben nagy csattanással feldőntött egy széket, négykézláb beljebb araszolt, és odacibálta azt az átkozott ballont. Maga elé tartotta. Nicsak, a padlóra ráferne egy kis takarítás.

– Drágám, jól vagy? – érdeklődött Mr. Cain.

– Jól hallottam, Honor van itt? – csatlakozott a társasághoz Mrs. Cain is.

Hogy szakadna le az ég!, fohászzkodott Honor, miközben megpróbálta a vállára kanyarítani a kabátot.

– Öhm, egy pillanat – cincogta a szokottnál magasabb hangon. Brogan értetlen arccal hajolt le az asztal alá.

– On? Mit csinálsz az... Te jó ég!

– Szia! – rebegette ő, miközben a karjával elkeseredetten igyekezett beletalálni a kabátja ujjába.

– Apa, anya, kimennétek egy percre? – Brogan majd megfuladt a visszafojtott nevetéstől.

Hol van már az az átkozott kabátujj? Brogan leguggolt mellé.

– Bújj ki – szólt a szemét törölgetve. – Pillanatnyilag biztonságban vagy.

Honor kimászott, felegyenesedett, és beburkolózott a kabátjába. Szorosan.

– Meglepetés... – nyögte lángoló arccal. – Bocs, soha többé nem próbálkozom ilyen rögtönzéssel.

Brogan ujjával felemelte az állát, és tessék: megint ott volt az a pajkos, már-már buja mosoly, a csillogó tekintet. Honor minden izma megfeszült, vágyn keveredett benne a kínos zavarral.

– Most viccelsz? – kérdezte a férfi. – Apám emiatt csak még jobban kedvel majd, mint eddig.

Ettől felébredt a nőben a remény. Elmosolyodott – nem ment könnyen, de sikerült –, és megigazította a hajpántját. A francba! Ezt elfelejtette otthon levenni. A kiskutyás hajráf nem igazán paszszol a sztriptízhez.

– Szóval, szia!

Brogan elnevette magát, fél kézzel átölelte, és kikiabált a napaliba.

– Most már nyugodtan visszajöhettek!

És jöttek. Mrs. Cain rosszálló arccal, Mr. Cain vigyorogva.

Edd meg, amit főztél, Honor.

– Elnézést kérek – mondta.

– Ugyan, szükségtelen bocsánatot kérnie – biztosította Mr. Cain elfúló hangon, mivel a felesége könyékkel jól oldalba bökte.

– A szüleim látogatóba jöttek – magyarázta Brogan, és a szemek pajkosan csillogott.

– Vagy úgy – dűnnyögte Honor. – És milyen Florida?

– Csodálatos – felelte Mr. Cain kedvesen. – Vacsorázz velünk, drágám.

– Ó, nem! Tudják... nem tehetem. De azért köszönöm.

Brogan újból magához ölelte.

– Már hogyan tehetné! Csak mert láttak pucéran, nem kell kínosan érezned magad. Nem igaz, anya?

– Nagyon vicces – morogta Honor.

Mrs. Cain még mindig olyan arcot vágott, mint aki citromba harapott.

– Nem tudtam, hogy ti ketten... együtt vagytok. – Sosem szívelte Honort. Vagy bárki mást, aki szemet vetett a fiára.

– Kérlek, Honor, maradj! – győzködte Brogan. – Ha elmész, úgyis rólad fogunk beszélgetni – tette hozzá kacsintva; szemmel láthatóan nem zavartatta magát Honor kis produkciója miatt.

Adott a lánynak egy melegítőnadrágot meg egy pólót, ő pedig felöltözött a földszinti fürdőben, a tekintetével gondosan elkerülve a tükröt. Na jó, csak egy gyors pillantás. Semmi kétség, totál leégette magát, és pontosan úgy is fest. Ám ha Brogan felesége akar lenni, túl kell tennie magát ezen a kis malőrön. Amely bekerül majd a Cain család legendáriumába. Nevetni fognak majd rajta. Nem keveset, ez kétségtelen.

Vacsora közben Brogan szakmai pletykákkal szórakoztatta őket, hogy oldja a feszélyezett légkört; arról fecsegett, hogy milyen lesz a következő baseballszezon, a tavaszi edzés, ki milyen sérüléssel küzd, miközben Honor megpróbált elfeledkezni arról a tényről, hogy Mr. Cain meztelenül látta.

Szerencsére a Cain szülők csupán átutazóban voltak, Buffalóba tartottak Mr. Cain nővéréhez. Így talán az este nem lesz teljes kudarc.

És végül tényleg elbúcsúztak. Abban a pillanatban, ahogy a kocsijuk kigördült a garázból, Brogan odafordult hozzá.

– Talán ez volt életem legklasszabb pillanata – jelentette ki.

– Hát, ennek örülök – felelte Honor elpirulva. Ugyanakkor mo-

solyra derült az arca, mert ott volt megint az az ismerős kis remegés. Amelyet pedig hála követett. Gyűlölte a gondolatot, de ez volt az igazság. Brogan Cain, a szexi sportfotós épp most bókkolt neki.

– Szóval vegyük úgy, hogy ez az este csak most kezdődik, oké? – javasolta a férfi vigyorogva. – Te kimész, én egyszer csak kopogást hallok, és ki áll az ajtóban? Hát a gyönyörű Honor Holland! – Az ajtóhoz vezette, és gyengéden kituszkolta annak ellenére, hogy odakint épp rákezdett a havas eső.

Így hát újból előadta a belépőjét, és ez alkalommal a dolgok terv szerint alakultak. Eltekintve attól, hogy mivel a konyhaasztalt elborították a mosatlan edények, egyenesen Brogan hálószobájába mentek.

És amikor túl voltak mindenen, és a szíve majd kiugrott a helyéből, nem csupán a megerőltetés, hanem – valljuk be – a félelem miatt, megpróbálta egy hatalmas, mély lélegzettel elcsendesíteni. *Nyugi, nyugi*, mantrázta. *A barátod*.

Bizony. Az volt. Honor óvatosan feltámaszkodott a könyökére; úgy tűnt, Brogan alszik. Nem is baj. Így legalább nézhetne. *Anynyira jóképű!* Reklámszpotba illő fekete szempillák, egyenes orr, tökéletes vonalú száj. Leheletnyi borostája pont elegendő férfiaságot csempészett már-már gyönyörű arcára. Alig tudta elhinni, hogy itt fekszenek egymás mellett, az után a... fiasco után.

Tudta, hogy Brogannek hébe-hóba akadt egy-két barátnője. Ez idő alatt természetesen ők ketten nem bújtak ágyba, és Honor igyekezett közömbös maradni, amikor a férfi nagy ritkán valamilyik másik nőről mesélt neki. Aztán persze mindegyikükkel szakított (amit ő fontos jelnek ítélt).

Ami a pasikat illeti... Honornak négy másik férfival volt kapcsolata; a legrövidebb affér öt, a leghosszabb huszonhárom napig tartott. Lefeküdni pedig csupán az egyikkel feküdt le. És legyünk őszinték, azt ezzel össze sem lehet hasonlítani.

Most vagy soha, Honor!

– Alszol? – suttozta.

– Nem. Csak hagyom, hogy nyugodtan bámulj – felelte vigyorogva a férfi, és kinyitotta a szemét.

Honor is mosolygott.

– Rendes tőled. – Megnyalta kiszáradt száját, a térde remegett az idegességtől. – Szóval...

– Szóval? – Brogan kinyújtotta a kezét, és elsimított egy kósza tincset Honor arcából. Pont erre a bátorításra volt szüksége.

– Tudod, mi jutott eszembe a minap? – vágott bele. A teste megfeszült, de sikerült könnyed hangon beszélnie.

– Mi?

– Az, hogy össze kéne házasodnunk.

Végre. Kimondta. Hirtelen alig kapott levegőt.

– Ja, tényleg – horkantott fel Brogan. Ásítva nyújtózott egyet.

– Hú, az a fűnyíró engem is elkap egyszer. – Aztán ránézett Honorra. – Ó! Öhm... te komolyan mondtad?

Csak nyugodtan, súgta Honor agya.

– Hát, igen. Úgy értem, ez is egy ötlet.

Brogan rámeredt, a szemöldöke magasra ugrott a megrökönyödéstől.

– Tényleg?

A hangja nem arról árulkodott, hogy pazarnak találná az ötletet. Hanem inkább... rémületről.

– Csak arról van szó, hogy jó barátok vagyunk. Nagyon jó barátok. Nagyon-nagyon jó barátok. – *Jaj, ne! Állj már le! Úgy beszélsz, mint egy idióta.* – Már jó ideje barátok vagyunk. Időtlen idők óta. – Honor úgy érezte, mintha egy régi bőrdarab lenne a szájában nyelv helyett; elég taszító kép volt. *Brogan, drágám, nincs kedved megcsókolni ezeket az összeaszott, bőrszerű ajkakat? Mert tudod, elrepülnek az értékes évek. És a termékenység...*

Kipréselt magából egy idéetlen nevetést, de rögtön meg is bánta.

– Csak hogy helyre tegyük a dolgokat. Mi volt ez? Ez a tizenhét év, amit együtt töltöttünk?

– Együtt? – ült fel hirtelen Brogan.

– Hát, úgy valahogy. Állandóan, öhm... visszatértünk egymáshoz. – Ő is felült, a hátát nekivetette a bőrborítású ágytámlának. Égették a szemét a könnyek, de gyorsan visszaparancsolta őket. Megköszörülte a torkát. – Úgy értem, olyan jó barátok vagyunk. Meg aztán itt van ez is. A szex.

– Hát igen. Tényleg. Valóban nagyon jó barátok vagyunk.

Ez nem kérdés. Te vagy a legjobb barátom. De, öhm... – Brogan nagy levegőt vett. – Sosem gondoltam úgy magunkra, mint akik együtt vannak. – Nyelt egyet, és becsületére legyen mondva, egyenesen Honorra nézett.

Nyugi, nyugi.

– Nem, igazad van. Csak arra gondoltam, hogy lassan elérünk egy bizonyos életkort, és te azt mondtad, hogy visszaveszel az utazgatásból... – Elhallgatott. – És egyikünk sem talált soha senki... mást. Talán ez jelent valamit.

Kérlek, mondd, hogy egyetértesz! Lásd be, hogy ez egy remek ötlet.

Brogan hallgatott, ám a tekintete tele volt kedvességgel. Borzalom, ez meg is adja a választ. Honor szíve kihagyott egy ütemet, aztán akár egy megégett papírfecni, összezsugorodott. Hogy ne kelljen a férfinak néznie, ujjával az ágytakaró varrását követte. Most, hogy szembesült a másik reakciójával, már képes volt összeszedni magát. Józan lesz, és higgadt. Hacsak nem kap ebben a minutumban szívrohamot. Ami nem is lenne olyan rossz...

Brogan még mindig hallgatott.

– Tudod, hogyan gondolok én rád, On? – szólalt meg végül, és felé fordult, hogy lássa az arcát. – Úgy, mint egy régi baseballkesztyűre.

Honor pislogott. Ez vicc? Egy sporthasonlat? Oké, állandóan ilyenekkel hozakodik elő, de pont most?

A férfi bólintott.

– Mint egy régi barátira, mint olyasvalamire, amit mindig előszedsz, ha szükséged van rá.

– Egy baseballkesztyű. – Most fojtsa meg a párnával? Vagy ilyesmi csak a filmekben történik? És ha egy harisnyát tekerne a nyaka köré? Nagy kár, hogy ma azt sem vett fel.

Brogan megfogta a kezét, és megszorította; ő meg se mozdult: keze dögölt halként feküdt a férfiában.

– Ahogy egyszer Jeter mondta. Vagy Pujols volt? Igen, mert ez akkor történt, amikor Saint Louisban játszott. Vagy várj csak, Joe Maurer lett volna? Nem, mert ő elkapó, és akkor elkapó kesztyű lenne. Na, mindegy, bárki is volt, azt mondta, hogy ha rossz passzban van, vagy tart a következő meccstől, a régi kesztyűjét ve-

szi fel. Amelyik már évek óta megvan neki. És amikor felhúzza, az olyan számára, mint egy régi barát, és tudja, hogy ettől jobb lesz a napja. – Az ujjával felemelte Honor állát, neki pedig pislognia kellett; olyan érzés volt, mintha két kemény kő lenne a két szeme helyén. – De nincs szüksége mindennap arra a kesztyűre.

Az már biztos, hogy ez volt a történelem legszemetebb szakító szövege.

Brogan elfintorodott.

– Oké, ez nagyon gáz hasonlat volt – ismerte el, mire Honor-nak muszáj volt nevetnie, mert különben elsírta volna magát. – Azt akarom mondani, On, hogy...

– Tudod, mit? – vágott közbe, és istennek hála, sikerült nyugodt hangon beszélnie. – Felejtsd el. Nem is tudom, honnan szedtem az ötletet. Talán amiatt van, hogy a szüleid pucéran láttak.

Brogan elvigyorodott.

– De igazad van – folytatta Honor most már határozottabban. – Mi értelme elrontani valamit, ami jó?

– Pontosan – bólogatott a férfi. – Mert ez a barátság egy jó dolog, ugye?

– Persze. A házasság csak... csak egy ötlet volt. Ne is törődj vele.

Brogan erre megcsókolta, neki pedig majd meghasadt a szíve. *Egy régi baseballkesztyű? Szent szar!* A férfi mégis két tenyerébe fogta az arcát, ő pedig hagyta, hogy megcsókolja, mintha mi sem változott volna.

– Egy újabb menetet? – suttogta Brogan a fülébe.

Most viccelsz? Épp az imént hasonlítottál egy ócska kesztyűhöz! Elmegyek.

– Persze – felelte. Mert semmi sem változott. Ő ugyanaz az avított kesztyű, ami mindig is volt. Ha most elmegy, Brogan rájön, hogy ő halálosan komolyan gondolta, amit mondott. Akkor pedig oda minden büszkesége. És bár a szíve épp most tört szilánkokra, a büszkeség egyszerre nagyon fontos lett számára.

Egy órával később Dana lakása előtt állt, és abban a pillanatban, ahogy bekopogott, elöntötték a szemét a könnyek; forró patakokban csorogtak le az arcán.

Dana ajtót nyitott, ránézett Honorra, és összerezsent. Különös kifejezés jelent meg az arcán – félig meglepetés, félig valami más.

– Nos, azt hiszem, kitalálom, hogy végződött a dolog – szólalt meg kis hallgatás után. – Sajnálom, bébi!

Honor kapott egy pizsamát, belebújt, aztán megmosta az arcát a megnyugtató, rumlis fürdőszobában.

– Legalább tudod, hányadán álltok – mutatott rá Dana az ajtófélfának dőlve. – Azt hiszem, rád fér egy ital.

Erős Martinit kevert, és egy doboz papír zsebkendő kisérétekében a kezébe nyomta a poharat. A háttérben a *Cápák hete* ment a tévében, közös kedvencük. Valahogy nagyon passzolt a hangulathoz.

– Mekkora seggfej vagyok! – fakadt ki Honor, miután beszámolt az egész nyomorult estéről. – És az a helyzet, hogy addig nem is tudtam, mennyire szeretem, amíg nem jött ez az örültség. Érted te ezt?

– Persze, nagyon is. – Dana kihörpintette az italát. – Figyelj, ne hidd, hogy érzéketlen vagyok, de nem mesélnéd el még egyszer azt a részt a szülők megjelenésével? – kérdezte gonosz vigyorral. Erre Honor felhorkant, és megeskette, hogy soha senkinek nem fecsegi el a sztorit, tudva, hogy a barátnője fodrászként mindenkit ismer, mindenkiről mindent tud, és ezeket a titkokat sajnálatos nagyvonalúsággal kezeli.

– Egy elnyűtt baseballkesztyűhöz hasonlítani a micsodádat, azért egy kicsit durva, nem?

– Szó sem volt az én... Á, mindegy! Beszéljünk valami másról. Nézd azokat a varratokat a srácon! Sosem úszom többet a tengerben. – Honor hátradőlt a fotelban, pont neki a ballonjának. *Ez az ostoba kabát! Megdőbbenteni és lenyűgözni... na hiszen!* Kiráncigálta a háta mögül, és lehajította a földre.

– Hé, nem a kabát tehet róla! Ráadásul ez egy Burberry – szólt rá Dana, felemelve a kabátot. – De megértelek. Gyűlölöd, úgyhogy megteszem neked azt a hatalmas szívességet, hogy megszabadíta-

lak tőle. Ígérem, ha együtt vagyunk, sosem viselem majd. – Kinyitotta a szekrényt, belökte a kabátot, majd rácsapta az ajtót.

Dana néha elég idegesítő tudott lenni, de tagadhatatlanul volt stílusa.

– És most hogyan tovább? – érdeklődött, miközben a srác a tévében azt ecsetelte, milyen érzés volt a letépett karját a nagy fehér cápa fogai közt látni.

Honor nagyot nyelt, hogy megszabaduljon a torkában lévő gombóctól.

– Fogalmam sincs. De azt hiszem, többé nem fekszem le vele. Kesztyű ide vagy oda, azért bennem is van büszkeség.

– Remek. Épp ideje – bólintott Dana. – Akkor maradj a fenekeden, figyeld a következő támadást, amíg én keverek egy újabb adagot.